

Socialistisk ugekommentar

- udsendt af SAPs Forretningsudvalg fredag den 23. januar 2009.

En ny chance til SF og Socialdemokraterne

For et par uger siden skrev vi rosende om Socialdemokraterne, og det sker ikke tit. Det handlede om deres krav til en ny bankpakke.

Men vi skrev også:

“Enten står de ved kravene og går ud i offentligheden, fører kampagne for dem, skaber begejstring bag dem, søger opbakning blandt deres egne partiforeninger, i fagbevægelsen og i andre folkelige organisationer for dem – og forsøger at skabe en bevægelse, der kan presse regeringspartierne til at acceptere dem.

Eller også gør de, som de plejer: Trykker sig lidt i flovhed over deres eget begrænsede venstredrejning. Lister ind i forhandlingslokalerne med regeringen og sniger sig ud nogle dage senere med en bankpakke, hvor de har fået halvdelen af et enkelt af kravene gennemført.”

Vi kan nu konstatere, at “plejer” ikke er død. Pakken blev en venlig gave til bankerne. Kun en lille begrænsning af direktørlønningerne fulgte med som betingelse.

Og SF fulgte i hælene som det tynde øl. Intet synligt fik de ud af deres store medieshow omkring sammenkædningen af bankpakke og euroafstemning.

Intet indholdsmæssigt fik de ud af deres løfte om at hjælpe Fogh med euroafstemningen, kun retten til at sidde med ved bordet og ”få snavsede hænder”, som de har gjort til deres adelsmærke og væsentligste afgrænsning til Enhedslisten.

Nu forsøger de at få os til at glemme deres udbetaling af socialhjælp til bankkapitalen ved i stedet at tale om vækstpakke.

Så lad os da tale vækstpakke.

Grundlæggende er det rigtigt, fornuftigt og nødvendigt med en vækstpakke, hvor stat og kommune sætter offentlige arbejder i gang. Det kan både skabe arbejdspladser og løse velfærdsproblemer med renovering af skoler, nye plejehjem, flere almene boliger, osv. osv.

Samtidig giver det mulighed for virkelig at tage fat på klimaproblemerne.

Men det forudsætter, at investeringerne går til vedvarende energi, kollektiv trafik og andre CO2-besparende foranstaltninger – og ikke til motorveje og broer.

En omfattende plan for offentlige arbejdere kan afhjælpe nogle af konsekvenserne af den økonomiske krise, men hvis ikke man går videre, risikerer vi, at det bliver arbejderklassen og overførselsindkomstmotagerne, som kommer til at betale regningen. Og vækstpakken bliver kun hæfteplaster, midlertidig nødhjælp og udskydelse af katastrofen, ikke starten på en løsning af krisen og de grundlæggende problemer i kapitalismen.

En vækstpakke, der for alvor forandrer, må også tage fat på tre andre forhold:

- Den skal betales af virksomhederne og af dem med de højeste indkomster – alle de, der har beriget sig, mens det gik godt for økonomien.
- Den skal sikre en demokratisk kontrol af, at den private kapital ikke scorer kassen med superprofitter som leverandører til de offentlige investeringer. Krav om fuld adgang til virksomhedernes regnskaber og deres beregninger af leveringspriser kan være et principielt skridt i retning af mere magt til arbejderklassen og mindre til kapitalen.
- Den skal ikke begrænse sig til investeringer på de områder, som det offentlige traditionelt tager sig af. Skal vi skabe beskæftigelse og kvalitativ vækst, må stat og kommune også begive sig ind på produktionens domæne. F.eks. gennem offentlig produktion af medicin, som på én gang vil kunne skabe beskæftigelse, medvirke til at bremse de eksploderende medicinudgifter på sygehusene og indgå i en solidarisk hjælp til de fattige i Den Tredje Verden.

Men igen forudsætter en nok så begrænset vækstpakke, der kan skabe arbejdspladser og løse samfundsmæssige problemer, at Socialdemokraterne og SF ikke stiller sig tilfreds med mediestunts og adgang til diverse forhandlingsborde hos regeringen.

Med diskussionen om vækstpakken har S og SF en endnu bedre mulighed for at appellere til arbejderklassen og andre folkelige kræfter om aktiv opbakning. Arbejdsløsheden er et problem, som umiddelbart vil påvirke hundredetusinder af menneskers tilværelse. Det har fagbevægelsens ledelse allerede erkendt, og den ene forbundsleder efter den anden har krævet en vækstpakke og formuleret forslag til den.

Sammen med Enhedslisten, fagbevægelsen, uddannelsesorganisationer, boligorganisationer, ungdomsorganisationer har S og SF muligheden for at tage tråden op fra velfærdsmobiliseringerne og skabe en pres for flere arbejdspladser, bedre velfærd og klimaløsninger. Som vi netop har oplevet, skal vi ikke forvente, at de vælger den vej af sig selv. Derfor må så mange som muligt kræve af dem, at de gør det – og selv begynde opbygningen af sådan en bevægelse.

Socialistisk ugekommentar udsendes af SAPs Forretningsudvalg hver weekend. Hvis du er interesseret i at få den tilsendt direkte på mail kan du bestille den på sap@sap-fi.dk